

og Formueskatter, end man skulde betale efter Loven af 1915, og selv om vi er klare over, at det her foreslaaede kun gælder for Finansaaret 1920—21, saa har vi dog den Opfattelse, at derved, at Satserne bliver sat ind under eet i de gældende Love af 1912 og 1915, faar de noget af et permanent Præg over sig og det i højere Grad, end Tilfældet vilde være, hvis de bliver opretholdt i Form af Tillægsskat paa det ene og paa det andet. Vi fra vor Side mener, at Tiden ikke nu er inde til at afgøre, om man i Fremtiden skal have saa og saa meget paa direkte Skatter og saa og saa meget paa indirekte Skatter. Vi mener derfor, det vil være naturligt, at vi giver Lovforslagene, som regner med disse meget høje Procenter, i saa høj Grad som muligt et foranderligt Præg, altsaa derved at vi former dem som en Særlov.

Med Hensyn til Satserne vil jeg sige, at det har glædet mig at høre Udtalelserne af det radikale Partis Ordfører gaaende ud paa, at man bør gaa over til en Ratebeskatning. Ogsaa fra vor Side mener vi, at dette absolut bør gennemføres nu, da det drejer sig om saa store Satser. At der naturligvis ogsaa tidligere, da det drejede sig om mindre Satser, kunde komme Urimeligheder, er givet; men de var ret smaa den Gang. Nu derimod stiller Forholdene sig saaledes f. Eks. for de ganske vist ikke overvældende mange, som har omkring 20 Mill. Kr. i Formue, at den Mand, som har lidt under 20 Mill. Kr., kommer til at give 70 000 Kr. mindre i Formueskat end den Mand, som har lidt over 20 Millioner. Dette Forhold vil virke moralsk uheldigt derved, at man vil søge at file sin Formue tilpas for at komme ned under de 20 Millioner. Men det vil ogsaa, synes det os, være i høj Grad en Urimelighed, at den Mand, der har den større Skatteindtægt, faktisk til eget Forbrug faar en mindre Indtægt end den anden.

Med Hensyn til Satserne for de mindre Indkomster mener vi, at der kunde være Grund til at overveje, om ikke nogle af de Indtægtsklasser, som ligger lidt under 5 000 Kr., ogsaa gennem Skattepaalægene burde have en Mindelse om, at det er dyre Tider, man lever i. Store Indtægter for Staten vilde man ikke derved opnaa, og jeg mener heller ikke, at de Beløb, man derved opnaaede, skulde komme de meget store Indtægter til gode. Men jeg kunde tænke mig, at de kunde komme de næste Klasser, Klasserne fra 5 000 til 10 000, til gode, idet heller ikke Folk med disse Indtægter har det saa overmaade godt. Om man eventuelt

gik over til en Ratebeskatning, behøver det i og for sig ikke at betyde, at Skatten vilde blive mindre for Staten, idet Forholdet, som den ærede Ordfører for det radikale Parti bemærkede, kunde reguleres gennem Satserne.

Om vi fra vor Side kan gaa med til de høje Indtægtssatser, afhænger naturligvis først og fremmest af, om vi kommer til den Overbevisning, at de er nødvendige for at skaffe den fornødne Indtægt. Derimod kan jeg sige, at vi mener, at de Formuesatser, som foreslaas, er for høje. Naar vi nu har de meget høje Satser, som vi har i det foreliggende Forslag, har det sin historiske Grund deri, at man ved sidste Skattelovsbevilling gik til langt højere Satser end foreslaaet af den højtærede Finansminister for at skaffe Dækning for den Indtægt, som Staten ellers skulde have haft af, at visse Formueindkomster overførtes til Indtægterne. Det er imidlertid en given Ting, at dette Skattelovforslag om Overførelse af Formueindkomster til Indkomstskatter kun vilde have virket videre kraftigt i et Aar. Men nu benytter den højtærede Finansminister dette, at han paa Grund af særlige Forhold fik disse høje Satser ind i Loven, og lader dem blive staaende ogsaa for det kommende Finansaar; man kan jo befrygte, at det ikke alene er Tanken, at det skal være saaledes i det kommende Finansaar, men at det skal være noget i Retning af noget permanent. Jeg vil mene, at de Satser, som her er satte, er for høje. Som den ærede Ordfører for det radikale Parti sagde, er en Formue paa 500 000 Kr. ganske vist ikke nogen Bagatel, men paa den anden Side dog heller ikke nogen svimlende stor Formue og for en saadan Formues Indehaver vil de Satser, som her er angivne, betyde, at han skal — forudsat naturligvis, at han har sine Penge staaende til 4 pCt., hvilket der Dag i Dag er den almindelige Sparekasserente — aflevere en Fjerdedel af sin Indkomst alene i Formueskat. Nu er man vel tilbøjelig til at mene, at de, der har nogenlunde store Formuer, har erhvervet dem under Krigen, og saa skal de altsaa straffes nogenlunde haardt. Men der er det at bemærke om dette Ræsonnement, at man rammer ikke alene dem, der har erhvervet deres Formuer under Krigen, men ogsaa dem, der har den paa en efter de Herrer. Mening mere legitim Maade, derved at de har haft den i flere Aar. Selve dette, at Pengenes Købeevne for en saadan Mand eller Kvinde, der har denne Formue fra før Krigen, gaar saa langt ned, betyde-